

[Ministeren for kulturelle anliggender]

samtidig forhandlingerne om et TV 2, og det vil være helt naturligt at inddrage også dette lovforslag i de forhandlinger, der skal pågå fra nu af om et TV 2. Jeg ser således slet ikke dette lovforslag som nogen hindring.

Jeg er mere bekymret for – hvis det står ved magt, hvad nogle ordførere har givet udtryk for – at man ikke kan træffe afgørelse om lokalradio og -TV, førend vi er færdige med TV 2. Ønsketænkningen for alle vil vel være, at vi kan blive færdige med begge ting inden jul, men jeg bemærkede, at nogle ordførere foreslog, at man trak TV ud af billedet, altså at lokal-TV blev trukket ud og man alene færdiggjorde radiosiden af dette lovforslag. Det er jeg også umiddelbart betænkelig ved. Der er ingen tvivl om, at nogle af de projekter, der i dag har sværest ved at løbe rundt økonomisk, og som derfor har størst behov for at vide, hvordan ordningen vil se ud efter den 1. april 1986, netop er de meget omkostningskrævende TV-stationer. Det er dem, der har flest penge på højkant, om man vil, og det kan man så mene om, hvad man vil; nogle ønsker måske direkte, at de skal lukke. Det ønsker jeg ikke, og det tror jeg heller ikke at flertallet ønsker, men jeg vil bare gøre opmærksom på, at en udskydelse af lokal-TV-problemet meget vel kan føre til, at en hel del af de projekter, hvor der er investeret meget i studier, antenner, sendere og det hele, må lukke af finansielle grunde, og det synes jeg ville være beklageligt. Naturligvis er det da et problem, vi kan tale videre om i udvalget; jeg vil bare anmode alle om at gøre deres til, at det ikke skulle blive nødvendigt hverken at forlænge forsøgsordningen eller at pille TV-projekterne ud.

Et andet problem, flere har beskæftiget sig med – hr. Tastesen kaldte det ytringsfrihed, andre har kaldt det alsidighed i det lokale mediebillede – er spørgsmålet om, hvorledes man kan sikre, at disse små og store projekter kan leve side om side. Jeg ved ikke, hvilken grad af sikkerhed man forventer her. Jeg vil gerne citere lovforslagets bemærkninger til § 15 b, hvor der står, at det må gælde for både radio og TV, at der ikke opstilles et generelt krav om programmernes indholdsmæssigt lokale karakter. Og så kommer det:

»Ansøgere om tilladelse skal imidlertid beskrive deres programmæssige intentioner så bestemt i ansøgningen, at det lokale nævn har tilstrækkeligt grundlag for at udstede til-

ladelser, der, så vidt de foreliggende ansøgninger åbner mulighed herfor, tilgodeser et varieret udbud af genrer, holdninger og synspunkter.«

Det fremgår altså af bemærkningerne til lovforslaget, at *man* har lagt vægt på, at den alsidighed i udbuddet findes, og det er klart, at det ikke er noget, et lokalt nævn kan sidde overhørig. Et lokalt nævn kan selvfølgelig stå med et stort problem, hvis der kun er en enkelt ansøger, og så kan det jo være svært at opfylde denne forpligtelse, men det tror jeg ikke bliver aktuelt. Jeg tror – og det har forsøgsordningen vel også vist – at den interesse, der er om dette spørgsmål, er blevet større i de områder, hvor der eksisterede projekter i forvejen, og det synes jeg i hvert fald også de mange henvendelser, jeg bl.a. har fået om ønsker om nye projekter, har vist. Man bliver irriteret nok til det, eller man bliver optaget nok af det; i hvert fald føler man sig foranlediget til at søge på samme måde som andre.

Man kan jo ikke lovfæste, at der skal være de og de holdninger i et bestemt område, men jeg synes, vi har gjort, hvad vi kunne, med dette lovforslag for at forsøge at få alsidigheden ind i det totale billede. Det hænger selvfølgelig også noget sammen med finansieringen, som også flere ordførere har været inde på. Nogle har udtrykt bekymring med hensyn til reklamefinansieringen. Det er klart, at finansieringsgrundlaget for fremtiden ifølge regeringens oplæg skulle være alle de eksisterende, alle de nugældende muligheder, og jeg behøver ikke at gå ind på bingo og banko, og hvad det hedder alt sammen, plus en reklamefinansiering, hvis man ønsker det. Hertil kommer så – og det er vel blevet understreget så mange gange i dag, at misforståelsen ikke lever mere – naturligvis en eventuel kommunal støtte. Det kan være i form af faciliteter, eller det kan være i form af penge. Det kan være i form af, at kommunen køber sig tid til lokal information. Det må man sådan set selv om. Vi har bare ikke fundet det rimeligt at pålægge kommunerne at betale for dette.

Med hensyn til statsstøtten må jeg da gøre folketinget opmærksom på, at der var almindelig enighed om, inden man satte forsøgsordningen i gang, at disse lokalradio- og -TV-projekter skulle have en overvejende lokal finansiering i modsætning til statsfinan-